

INTÉRIEUR

Ти ме гледашъ тѣй влюбено нѣжно,
Ти говоришъ тѣй топло и преданно.
Вънъ завива виелица снѣжна.
Азъ те слушамаъ, далече загледана.

Лъхатъ леки и странни парфюми
отъ цвѣтята надъ мене надвесени,
и напомнятъ самички, безъ думи,
че сж вчера отъ тебе донесени.

Ти си нѣженъ, и преданъ, и вѣренъ,
ти си мой неотмѣнно и всѣкога —
и прости моя смѣхъ преднамеренъ,
мойто женско лукавство понѣкога.

Че и азъ като тебе обичамаъ —
безнадежно и смъртно увлечена,
и се често напраздно заричамаъ
да не ида на среща уречена.

Но, когато зачуя, че идешъ,
сякашъ рѣзко, внезапно събудена,
тамъ отъ другия входъ, безъ да видишъ,
азъ избѣгвамаъ — смутена, зачудена.

И отивамаъ при него покорна,
сякашъ въ тъмна хипноза омаяна.
И се връщамъ разбита и морна,
унизена и горко разкаяна...